

Creixo
feliç

Carmen Gil

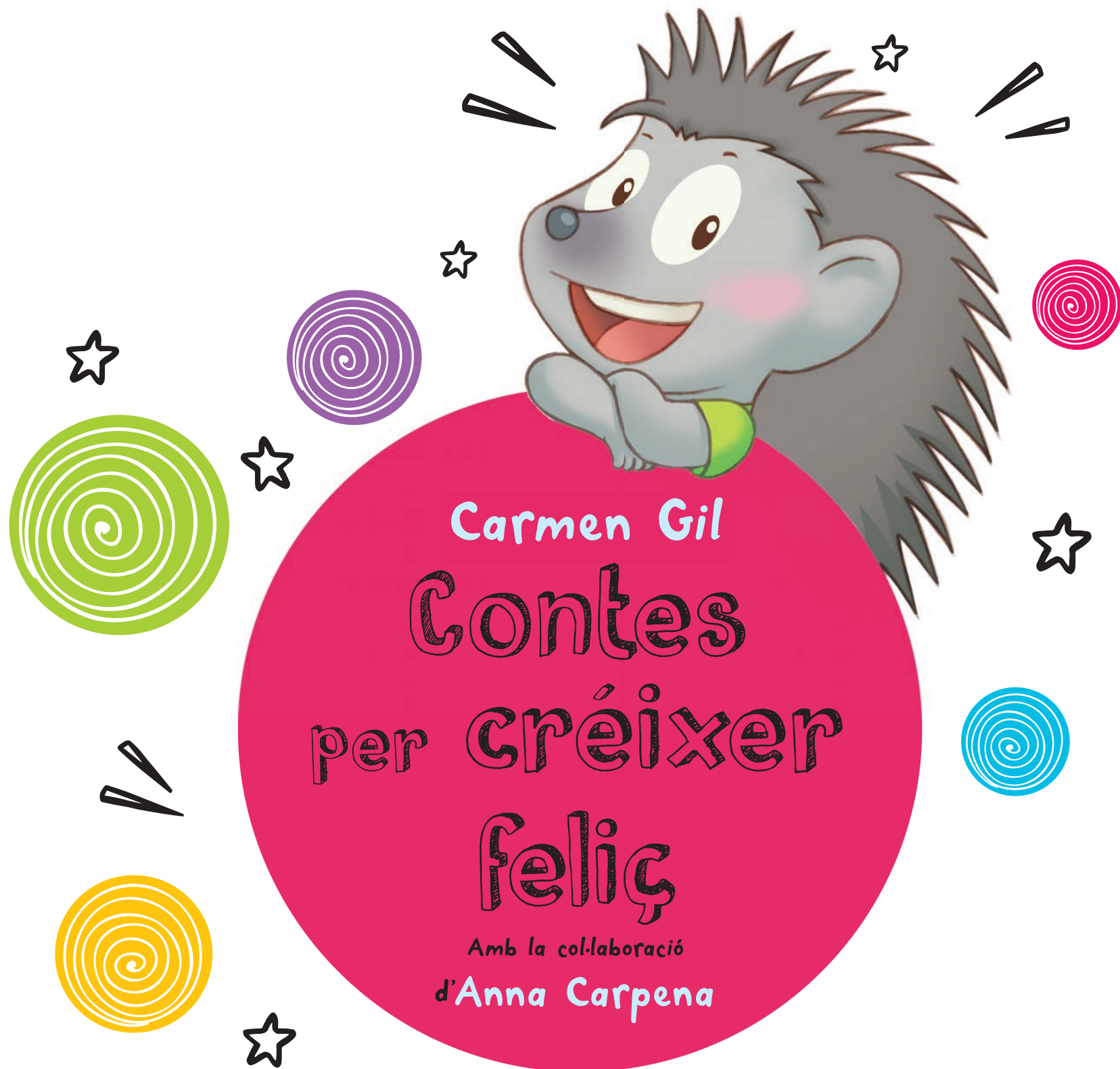
Contes
per créixer
feliç

Amb la col·laboració
d'Anna Carpena

Descobreix
les teves emocions
amb els
contes de l'eriçó

Max

Estrella Polar

Estrella Polar

Editat per Editorial Planeta, S.A.
© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u., 2015
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Assessorament i avaluació de continguts: Anna Carpena
© dels textos: Carmen Gil, 2015
© de les il·lustracions: Estudio Fénix, 2015
© Editorial Planeta, S. A., 2015
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

Primera edició: setembre del 2015
ISBN: 978-84-9057-946-6
Dipòsit legal: B. 19.301-2015
Imprès per Cachiman Grafic, S. L.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

Índex

Guia per a pares.....	8
Al cor d'en Max	15
En Max té por.....	19
És que no em surt...!.....	25
El vol d'en Max.....	31
En Max va a la fira.....	35
En Supermax	41
Què li passa a en Nil?	45
És que jo ho vull ara!	51
L'aniversari de la Bruna	55
Quin fàstic!	61
Jo no he estat!	65
M'avorreixo com un ruc.....	71

Al cor d'en Max

En Max estava d'allò més feliç. Semblava que el sol brillés dins seu.
–Avui vénen la meva tia i els meus cosins –deia a en Nil–. Passaran les vacances amb nosaltres –explicava a la Bruna–. Mira quines cares tan simpàtiques tenen –deia a en Lluc, i li ensenyava una foto–. Aquesta és la meva tia Pepa. I aquests són els meus cosins Iu i Ton. No els veig des que prenia biberó.

A l'hora de sortir de l'escola, la mare l'esperava a la porta.

–Afanya't –va demanar a l'eriçó–, que he de fer moooltes coses.

En Max va estar tota la tarda inflant globus de colors i penjant-los al sostre. Ah!, i preparant una pancarta enorme que deia: «Benvinguts».

–Quan arribaran? –va preguntar nerviós.

–Aviat –li va respondre el pare–. La mama ha anat a buscar-los a l'aeroport.

–Quan arribaran? –va tornar a preguntar al cap de cinc minuts. I al cap de tres. I al cap de quatre. I al cap de sis. I quan ja havia preguntat el mateix deu vegades, el pare eriçó va perdre la paciència.

–No ho sé –li va dir amb cara d'enfadat.

Llavors va sonar el timbre. A en Max gairebé li surt el cor del pit! El pare va obrir i en Max es va posar tan nerviós que no parava de córrer amunt i avall i de saltar.

–Eh, Max! Para un moment i vine a fer-me un petó –li va demanar la seva tia–. Estàs molt guapo.

En Max es va posar vermell com un tomàquet. Quan va aconseguir tranquil·litzar-se, va ensenyar als seus cosins les seves joguines preferides. Els va deixar abraçar el seu elefant rosa, amb el qual dormia cada nit. Van estar llançant la seva pilota enlaire, a veure qui arribava més amunt. I van jugar una estona amb un llibre d'endevinalles:

*Passeja cada matí
per la sabana, lluny d'aquí,
amb orelles de ventall
i la trompa amunt i avall.*

En Max va caure rendit al llit i es va adormir pensant en els seus cosins. Sentia una cosa petiteta i tendra al cor que el feia somriure.

–Avui no hi ha classe! –va cridar en Max en despertar-se l'endemà.

Quan van haver esmorzat, en Max es va posar unes estovalles a l'esquena, va deixar la seva capa a l'lu, un mocador de la mare a en Ton i van sortir a jugar a superherois.

–Jo sóc en Supermax.

–Jo en Superiu.

–I jo en Superton.

En la seva primera missió van sentir crits que venien de casa de la veïna. Hi van entrar per la finestra per ajudar-la, però...

–Què feu aquí? –va preguntar molt enfadada la senyora Mostela–. Heu interromput la meva classe de cant.

I és que, el que als nostres superherois els semblaven crits d'auxili, només eren els galls que deixava anar la mostela aprenent a cantar.

Tampoc van tenir gaire èxit en la segona missió. En Supermax, en Superiu i en Superton van veure una bruixa que tenia un gripau a la mà.

–Segur que és un príncep encantat –va dir en Max–. I jo em sé un contraencanteri:

*Que es converteixi aquest gripau
en un príncep blau
en un tres i no res.
A la una, a les dues i a les tres!*

Però quan van pronunciar el contraencanteri al costat de la bruixa, no sabeu pas com es va enfadar.

–Ni gripau, ni príncep. Jo no sóc una bruixa, sóc la gata Pia i vaig a una festa de disfresses. I aquest no és un príncep encantat, sinó el meu amic, el gripau Roc.

Per descomptat, fer de superherois no els anava gaire bé. Però en Max notava que allò tendre que sentia al cor i el feia somriure s'estava fent més gran.

Un altre dia, van decidir jugar a ser bruixots. I van anar amunt i avall llançant encanteris amb un llapis com si fos una vareta.

Uns cops li tocava al bruixot lu:

*Que unes voltes de vareta converteixin la boleta
en una patata de broma o en un drac verd poma.*

D'altres, al bruixot Max:

*Com que sóc bruixot fadri,
que aquesta pedra es transformi
en una girafa fent el pi
o en un llimac gegantí.*

I d'altres, al bruixot Ton:

*Que es torni aquest cuc un drac de pèl gruixut
i amb el foc del seu nas prepari molts berenars.*

També van jugar a ser pirates a la recerca d'un tresor, a passejar per les sales d'un castell ple de fantasmes, a ser exploradors a la sabana africana...

I aquella cosa tendra que en Max sentia al seu cor anava creixent i creixent.

—Això que et fa pessigolles per dins i que és cada vegada més gran es diu amor. I el sents per l'Iu i en Ton perquè són els teus amics —li va dir la mare quan li feia un petó de bona nit.

Quan va arribar el moment del comiat, amb llàgrimes als ulls, en Max va regalar a l'Iu i en Ton el seu elefant de peluix i la seva pilota verd llima.

Des de llavors, encara que els seus cosins siguin lluny, en Max els sent a prop, perquè viuen al seu cor.

En Max té por

Aquella tarda, en Max estava jugant a les endevinalles al parc amb els seus amics Nil, Bruna i Lluc. La tortuga va obrir el seu llibre d'endevinalles i va llegir:

*Volo feliç amb escombra, tinc una berruga que fa ombra
i un barret de cucurull. I faig encanteris, tants com vull!*

–És una bruixa! Una bruixa! –va dir en Max tot saltant–. Llegeix-nos-en una altra.

*Personatge tenebrós
que porta un llençol misteriós.
Udola pels castells
i espanta els passerells.*

–Un fantasma! –Aquest cop va ser en Lluc qui ho va encertar.– Una altra, sisplau.

–D'acord. Però aquesta és l'última.

*Animal ferotge i famolenc. Sempre en un conte és el dolent.
En el de la Caputxeta, es vesteix de iaïeta.*

–Aquesta sí que la sé! És el llop! I ara anem a jugar amb la meva pilota –va dir en Max ensenyant-los una pilota rosa. Tan rosa com el cotó de sucre, els núvols del capvespre o el seu peluix preferit.

–Que bonica! –va admirar en Lluç, voleiant al seu voltant.

A en Max li encantava la seva pilota. L'hi havia regalat la tia Mila. I en Max adorava la seva tia Mila! Explicava contes tan bonics... Quan en Max estrenyia la pilota entre els seus braços i tancava els ulls, li semblava sentir les seves històries de fades i follets.

Els quatre amics es van posar a llançar la pilota enlaire. S'ho estaven passant d'allò més bé.

–Jo sóc el que la tira més alt –va cridar en Nil fent un salt.

–Sí, però jo arribo més lluny.

En Max va agafar la pilota, va tancar els ulls i la va llançar amb totes les seves forces. La pilota va sortir disparada i va anar a caure sota una noguera gegant.

–Ai, sembla un monstre pèl-roig! –va dir la Bruna en veu baixa mirant l'arbre.

–Doncs a mi em sembla un fantasma. Escolteu com udola.

